

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 295/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou ŠTELLMACHOVÁ & PARTNERS s. r. o., M. Pišúta 936/16, Liptovský Mikuláš, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Katarína Šteľmachová, LL.M., PhD., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 2 S 83/2020-72 z 12. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s princípom rovnosti a nediskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 14 dohovoru uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a súčasne sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 1 000 eur, ako aj trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že správnu žalobou podanou krajskému súdu Prešov, odboru výstavby a bytovej politiky (ďalej len „žalovaný“) č. OU-PO-OVBP2-2020/039214-002 z 1. októbra 2020, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdené rozhodnutie obce [REDAKOVANÉ] č. 4/231/2020 ako stavebného úradu o vyhovení protestu prokurátora a o zrušení právoplatného rozhodnutia obce [REDAKOVANÉ] č. 85/2018 z 19. februára 2018 o umiestnení stavby „*Rezort [REDAKOVANÉ] kúpeľné vilky*“ (ďalej len „územné rozhodnutie“).

3. Sťažovateľ spolu so správnu žalobou podal aj návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby podľa § 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ktorý odôvodnil tým, že okamžitým výkonom rozhodnutia žalovaného mu hrozí závažná ujma predstavujúca značnú hospodársku a finančnú škodu, pretože nepriznaním odkladného účinku správnej žalobe bude stavebný úrad opätovne konať v intenciách rozhodnutia žalovaného bez toho, aby bola zákonnosť tohto postupu preskúmaná správnym súdom. Podľa sťažovateľa by na základe námietok do konania pribratých účastníkov konania mohlo dôjsť aj k zastaveniu územného konania, a to bez vydania nového územného rozhodnutia. Je pritom potrebné zohľadniť, že po vydaní územného rozhodnutia začal stavebník – obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „stavebník“), ktorej konateľom je sťažovateľ, realizovať úkony smerujúce k vydaniu stavebného povolenia. Následnou nečinnosťou stavebného úradu a zrušením územného rozhodnutia tak došlo k zásahu do práv stavebníka oprávnené sa spoliehajúceho na vydané územné rozhodnutie. Sťažovateľ súčasne zdôraznil, že priznanie odkladného účinku správnej žalobe nie je v rozpore s verejným záujmom.

4. Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 188 SSP zamietol návrh sťažovateľa na priznanie odkladného účinku správnej žalobe z dôvodu jeho neopodstatnenosti. Konštatoval, že sťažovateľ konkrétne dôvody a následky vo forme škody konkretizoval len vo vzťahu k inému subjektu – stavebníkovi, na čo však krajský súd pri posudzovaní dôsledkov rozhodnutia žalovaného vo vzťahu k právam sťažovateľa nemohol prihliadnuť. Krajský súd zároveň akcentoval výnimočnosť priznania odkladného účinku správnej žalobe a nevyhnutnosť dostatočného zdôvodnenia takéhoto návrhu žalobcu osobitnými okolnosťami konkrétneho prípadu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti podrobne rekapituluje skutkový stav veci a namieta nedostatočné odôvodnenie, arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu. Krajskému súdu vytýka nevysporiadanie sa s jeho argumentáciou uplatnenou v návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe, pričom jeho závery považuje za „*extrémne nelogické*“ a odporujúce skutkovému a právnemu stavu veci. Sťažovateľ tvrdí, že v dôsledku napadnutého uznesenia sa ocitol v situácii, že aj napriek splneniu všetkých podmienok na vydanie územného rozhodnutia je stavebný úrad v zmysle rozhodnutia žalovaného povinný opätovne zopakovať územné konanie za účasti opomenutých účastníkov konania bez toho, aby bola zákonnosť takéhoto postupu preskúmaná súdom. Krajský súd súčasne podľa názoru sťažovateľa zvýhodnil na jeho úkor tretie osoby „*ako údajných opomenutých účastníkov územného konania*“, čím porušil aj jeho právo na rovnaké zaobchádzanie. S poukazom na uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 468/2018 zo 4. decembra 2018 sťažovateľ zdôrazňuje, že krajský súd nezohľadnil možné dopady nepriznania odkladného účinku správnej žalobe, hoci výkonom rozhodnutia žalovaného hrozí sťažovateľovi rovnako ako stavebníkovi závažná a nenapraviteľná ujma.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie princípu rovnosti a nediskriminácie (podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 14 dohovoru) a práva na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na priznanie odkladného účinku správnej žaloby, ktoré sťažovateľ označuje za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a nepreskúmateľné.

7. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom (I. ÚS 31/05) a v zásade nemá právomoc preskúmavať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal so základnými právami. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čím by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (IV. ÚS 43/04).

8. Súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

9. Ústavný súd pritom opakovane judikuje, že aj v konaní o priznaní odkladného účinku správnej žalobe musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o priznaní odkladného účinku správnej žalobe musí mať predovšetkým rovnako, ako aj iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené (m. m. I. ÚS 346/2017). K nedostatku odôvodnenia, resp. arbitrárnosti napadnutého uznesenia je potrebné uviesť, že rozhodnutie o priznaní alebo nepriznaní odkladného účinku správnej žalobe podľa § 185 písm. a) SSP nie je rozhodnutím vo veci samej a následky z neho plynúce nie sú konečné a nezmeniteľné a možno konštatovať, že jeho charakter je predbežný (III. ÚS 468/2018, I. ÚS 158/2020).

10. Posúdenie splnenia podmienok na priznanie odkladného účinku správnej žaloby je však zásadne vecou konajúceho správneho súdu, pričom k prieskumu reálnej existencie týchto podmienok nie je ústavný súd oprávnený. Ústavný súd môže posúdiť len to, či všeobecný súd pri rozhodovaní o návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe postupoval v súlade s čl. 46 ods. 1 ústavy resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. V súlade s uvedeným sa ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameral na posúdenie, či krajský súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody zamietnutia návrhu sťažovateľa na priznanie odkladného účinku správnej žalobe.

12. Po dôkladnom oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia dospel ústavný súd k záveru o jeho ústavnej udržateľnosti a akceptovateľnosti. Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia jasne a zrozumiteľne vysvetlil, že návrh sťažovateľa na priznanie odkladného účinku správnej žalobe neobsahuje také relevantné argumenty, ktoré by preukazovali výrazný zásah do jeho práv

a právom chránených záujmov. Sťažovateľ totiž hrozbu závažnej ujmy okamžitým výkonom rozhodnutia žalovaného vo svojom návrhu konkretizoval len vo vzťahu k stavebníkovi, čo však krajský súd pri rozhodovaní nemohol zohľadniť. Súčasne krajský súd zdôraznil, že dôvodnosť návrhu na priznanie odkladného účinku nemôže vyplývať len z opätovne realizovaného územného konania, prípadne na to nadväzujúceho stavebného konania (body 12 až 16 napadnutého uznesenia). Porovnaním obsahu k ústavnej sťažnosti pripojeného návrhu sťažovateľa na priznanie odkladného účinku tvoriaceho súčasť podanej správnej žaloby nemožno túto argumentáciu krajského súdu, rozvedenú v napadnutom uznesení, považovať za ústavne nesúladnú.

13. Ústavný súd tak uzatvára, že v danom prípade napadnuté uznesenie nevybočilo z medzí ústavnosti, krajský súd náležite interpretoval a aplikoval relevantné ustanovenia Správneho súdneho poriadku regulujúce priznanie, resp. nepriznanie odkladného účinku správnej žalobe, pričom svoje rozhodnutie dostatočne a ústavne konformne odôvodnil. Právne závery krajského súdu ústavný súd nepovažuje za neprijateľné z pohľadu ochrany základných práv sťažovateľa, preto nemožno prisvedčiť ani jeho tvrdeniu o arbitrárnosti či nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil možnosť porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 413/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

14. Z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd odmietol aj ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, pretože ich porušenie sťažovateľ namieta práve v spojení, resp. v nadväznosti na porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa formulovanými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu